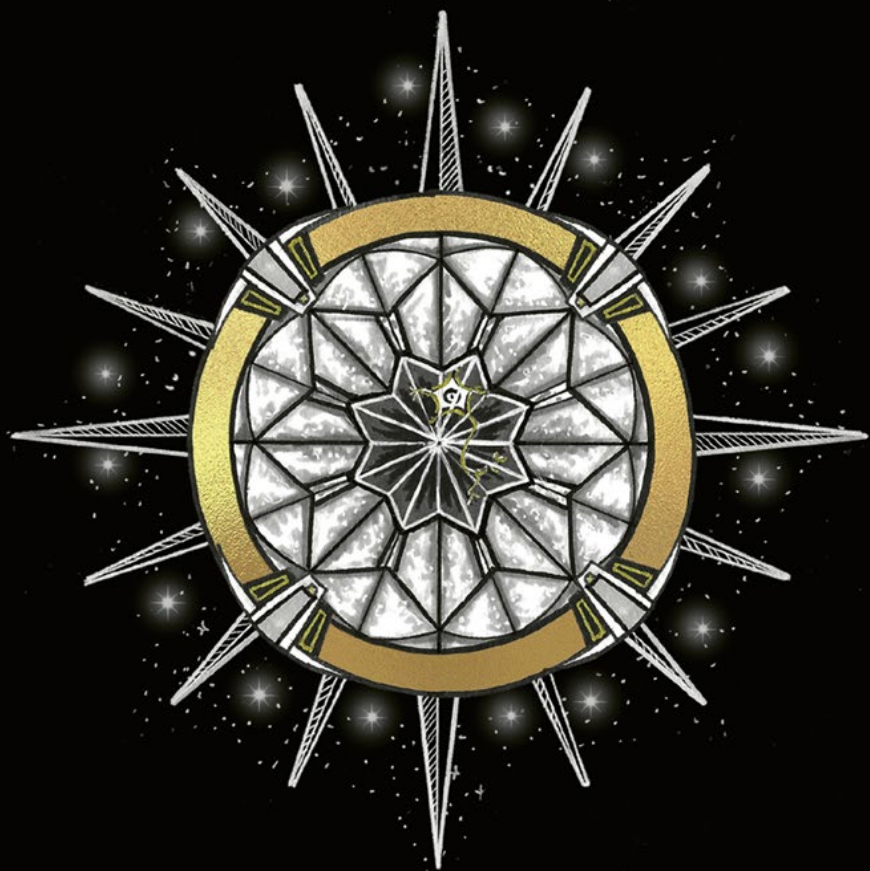

JARMILA MLČOUŠKOVÁ

STÍNY NAD UNIVERZITOU V TIR ERATH

ROGENOVO OKO

 C P R E S S

Stíny nad Univerzitou v Tir Erath: Rogenovo oko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jarmila Mlčoušková
Stíny nad Univerzitou v Tir Erath: Rogenovo oko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JARMILA MLČOUŠKOVÁ

STÍNY NAD UNIVERZITOU V TIR ERATH

ROGENOVO OKO

OBSAH

Jednorozčí bestiář.....	6	Svátky zimy	125
Mrtvý v mazu	12	Sněm pašeráků	134
Klub koček.....	20	Sběratel kuriozit.....	141
Čarodějovo doupě.....	29	Pozdě na výměnu čaroděje.....	153
Pátrač	38	Padouši v doupěti	159
Vrahotepcova pečeť.....	43	Strážce Komnaty trofejí.....	169
Závitobudič	49	Doutnavá hora	178
Do Komnaty trofejí.....	57	Pečení hadů.....	189
Kosti ve zdi	64	Ztracená expedice	203
Mrousek.....	70	Ples absolventů.....	209
Doušek dračí pálenky.....	77	Ocelový květ	217
Zakázka a Zrcadlo	80	Dalekohled a Mecenáš.....	225
Návnada.....	86	Něžný pozdrav.....	236
Nejlepší stopař.....	96	Osamělá vila.....	245
Tajemství kamene	101	Pohled do očí	253
Motiv a komplic.....	107	Zápis a změny	259
Baboplaš	113	Starosti vrchního vyšetřovatele...	263
Brundibár, Padouši a svařák.....	117	Náznak vzpoury	268

1.

JEDNOROŽČÍ BESTIÁŘ

Byl první den zimního semestru, pozdně zářijové slunce peklo do učeben a zlenivělí studenti se co nejdřív snažili dostat ven. Elenis se uvelebila na trávě před Univerzitou a pátrala v davu po nepřehlédnutelné rudovlásce. Léto strávila u rodičů na venkově a s nejlepší kamarádkou Karmínou se viděla jen u zápisu.

Zvědavě si prohlížela nové tváře a bavila se tipováním, který obor asi studují. Nejsnáž se dali poznat lovci – podobně jako Irvain Romer, vedoucí jejich katedry, se pohybovali se sebejistou elegancí, potrpěli si na vzhled a pěkné oblečení (spousta lovkyně se zároveň chovala jako prachspřesté fifleny), a ti z vyšších ročníků rádi dávali na odiv zbraně, které měli dovoleno nosit do výuky. Čarodějové šli obvykle bez potíží roztrdit do dvou různých kategorií. Někteří působili podivínsky a příkrčeně, jako by se odmala jen hrbili nad křivulemi v nějaké podomácku vyrobené laboratoři. Elenis se mnohem víc zamlouvali ošlehaní řemeslníci, kteří si i s brašnami plnými nářadí vykračovali tak zlehka, že si je tu a tam popletla s lovci. Vzhledem k tomu, že ji i Karmínu letos čekaly bakalářské zkoušky, si některého z nich budou muset vyhlédnout ke spolupráci; na závěrečném projektu totiž tradičně spojovala svou vynalézacost vždy trojice studentů – po jednom z každé katedry.

Elenisin zkoumavý pohled se zastavil na skupince zakřiknutých dívek. *Objevitelky. Stejně jako já*, pomyslela si hořce. Kdysi nejslavnější katedra zažívala krušné časy a to poslední, co si mohla dovolit, byly náročné přijímačky. Elenis si dobře uvědomovala, že nebýt toho, možná by se na Univerzitu vůbec nedostala.

Ale aspoň bych věděla, jak na tom opravdu jsem. Takhle ji Paní cest nechá absolvovat už jen za to, že na jejích přednáškách neumře nudou. S tím pomyšlením Elenis znovu popadla zlost. Ne, v čele její katedry prostě nemohl stát Arcimág, který obětoval vlastní oko do lektvaru jasnozřivosti, aby o to líp viděl tím druhým. Ani Lovec, pohledný idol všech studentek zvyklý dostávat, cokoli si zamanol – nedobytné nóbl dámy stejně jako všelijaké příšery. K objevům *té ženské* patřil leda tak univerzitní dvorek a knihy pro pokročilé držela pod zámkem ze strachu, aby ji neztrapnil nějaký třeták...

No konečně! Elenis zaostřila na rudou skvrnu v davu. Nic křiklavějšího než Karmínu si už neuměla představit – její vlasy, rty, oční víčka, řasy, nehty, šaty, boty i taška na skripta nepřehlédnutelně zářily snad všemi odstíny červené. Elenis se svými světle hnědými vlasy a modrošedýma očima si vedle ní pokaždé připadala bledá jako plátno, na které se špatně otiskly barvy.

„Ty se teda tváříš,“ řekla Karmína, objala kamarádku a vlepila jí pus. „Cos čekala, že se jí přes léto přihodí nehoda?“

„Žádná nehoda,“ zavrčela Elenis a přejela si tvář prstem, jestli na ní nemá rtěnku. „Přece jsi ji měla picnout z toho samostřílu, co ti dala máma k narozeninám.“

„To víš, že jo. Měla bych Lovce za zadkem dřív, než by se ta šipka zabodla.“

„Tím líp, ne? Aspoň bys od něho konečně vyfasovala pořádný osobní trest.“

„Hele, o to se tu snažíme všechny už od prváku a on to moc dobře ví. Naposledy se nás tam sešlo pět a každá se musela našprtat celej Atlas červů, to znamená tak tři tisíce druhů, který se liší stylem: štetinatec lysý má o tři chlupy míň než štetinatec olýsalý. No a pak nás z nich zkoušel koktavej pidlo-okej bakalář. Fakt paráda!“

„Myslím, že nechce mít žádné pletky se studentkami,“ řekla opatrně Elenis. „A kdyby se tím tak nebavil, obdivovala bych ho za to.“

„Jo, je bezva jako kořist i jako učitel,“ mrkla na ni Karmína a hned se zatvářila omluvně.

„Jo, ty se máš,“ utrousila Elenis a ne poprvé zalitovala, že je celá levá na lovecká umění i magická řemesla. „Můžeme už jít?“

„Ještě vydrž,“ požádala Karmína s přimhouřenýma očima.

Elenis už taky uviděla nezaměnitelnou postavu Lovce, kterého rádoby nenápadně sledovala roztroušená skupinka studentek.

„To jsou jelita,“ zasmála se Karmína. „Jelita bez šance – i kdyby neměl plnou hlavu Renegáta. Prý za ním páčil celý prázdniny. Marně, samozřejmě.“

Lovec rázným krokem prošel po trávníku kolem nich a na okamžik je přelétl pohledem. Karmína bleskově předvedla svůj nejlepší úsměv a Elenis se k ní bezděčně přidala. V ten okamžik ji napadlo, že nejlepším vedoucím její vlastní katedry by nebyl nikdo jiný než Lovcova nejvytouženější kořist – sám Renegát. Se svou úžasnou létající Galérou musel procestovat nespočet neznámých krajů; dost možná víc než všichni Páni cest za celou historii Univerzity dohromady. A v zatuchlé školní radě by to konečně pořádně jiskřilo...

„Kam si zajdeme?“ drcnula do zasněžené Elenis Karmína.

„Bude tam asi nával, ale šla bych k duhovému stromu. Ted’ už se určitě začíná barvit.“

„Fajn,“ řekla Karmína. „A až se vynadíváš na strakaté listí, vezmu tě do literární hospůdky Hřbet nehřbet, kde první den semestru tradičně oslavíme nadáváním.“

Duhový platan patřil k dominantám městského parku. Celý rok dával na odiv mohutný kmen s kůrou purpurových, modrých, oranžových a zelených odstínů. Ke konci září se k barvitě hře přidalo i listí a součet vši té nádhery přitahoval zástupy romantiků, snůlků a milovníků podzimních procházek. Tím spíš, že právě začínalo uvadat kouzlo jeho největší konkurentky, obří prastaré vistárie, která zastřešovala plochu o velikosti menšího náměstí modrofialovým baldachýnem květů, dorůstajících až do délky dospělého člověka.

„Praštění bláznů,“ vrčela otráveně Karmína, když se s Elenis nejprve naivně pokoušely najít volnou lavičku a pak aspoň kousek trávy, který ještě neobsadila nějaká špitající a líbající se dvojice.

„Hlasuju pro procházku městem a tu tvou hospůdku,“ navrhla Elenis dřív, než si Karmína pro ten nápad s platanem mohla začít vylévat zlost na ní.

A tak se brouzdaly křivolakými, malebnými uličkami Úzké čtvrti, zvědavě nahlížely do oken, jež se za šera začínala rozsvěcet ve čtvrti Objevitelů, a za tmy vklouzly do útulného tlumeného světla Hřbetu nehřbetu. Zalezly

do nejzazšího koutku a Karmína objednala láhev červeného vína, dva chlebové bochánky a misku nakládaného sýra. Během jídla si trpělivě vyslechla shrnutí toho, co většinu dne a celý loňský rok slýchala pořád dokola.

„To je pořád samé dláždění cest, určování polohy, čmárání map, plnění cestovních brašen... Všechny tyhle dovednosti jsou přece děsně všední a obyčejné.“

„Podívej, já jsem taky musela začínat anatomii a hubením těch nejběžnějších domácích škůdců. Nemyslíš, že máš o svým oboru jenom moc divoký představy? Málokdo dneska ještě objeví nový ostrov nebo tak něco. Prostě už jsme skoro všude byli.“ Karmína využila toho, že Elenis vzteky zaskočilo, a pokračovala. „Šeptanda je taková, že všichni fakt dobří Páni cest se časem zcvokli. Tak se jí nediv, že to bere vlažně.“

„Chtěla bych vidět tvoje nadšení, kdyby katedru lovců vedl nějaký trouba, co neumí ulovit ani králíka,“ odsekla Elenis. „A vůbec, když už jsi mě vytáhla zrovna sem, vzalas i něco na čtení?“

„To si piš.“ Karmína zabořila své výrazné nehty do tašky. „Jednorozčí bestiář, detailně ilustrovaný a se vzorky žíní i srsti. Nádhera, co říkáš?“

Elenis na potvory všeho druhu nebyla ani zdaleka tak vysazená jako Karmína, ale poslušně knihu otevřela na obzvlášť velkém chomáči chlupů. Nejdřív si myslela, že je to záložka, ale držel pevně. Prolistovala pár dalších stránek, a aby se Karmína nenudila, u jedné rychle zakryla název.

„Tak se předved', jestli už je všechny umíš...“

„Jednorozčík zlatohřívý,“ zatvářila se znalecky Karmína. „Nic moc víc než rohatej poník, co má rád heřmánkový seno a pozornost malých holčiček. Zapomeň na něho a mrkni na stránku dvacet osm. Dragosta rudooká – to je aspoň parádní bestie, co? Tenhle druh byl popsán jen podle zdechlin, protože žádný lovec zatím nepřišel na to, jak je přilákat živé. A jeden zvláštní znak navíc – nad očima, na plecích a na holeních má proužky šupin.“

Elenis pohládila chomáček uhlově černé srsti. Vlepených šupin se jí nijak zvlášť dotýkat nechtělo.

„Tváříš se, jako kdybys projížděla Atlas červů,“ zavrtěla hlavou Karmína. „Tak jo, přestanu tě trápit. Znáš pár antiků, kam by se i Lovec bál sám, no a v jednom z nich jsem ukořistila tohle.“

Podala Elenis o dost méně okázalou knížku s odrbanými deskami, na nichž stálo: *Úžasný cestopis po všech krajích světa, včetně ostrovů živodstva*, od Edhela Aptena.

„Mezi doporučenou literaturou ho určitě nemáš, co? Napsal ho jeden z bývalých Pánů cest, tedy jeden z těch zajímavých, co se nakonec zcvokli.“

„Jak to víš?“ vyjevila se Elenis. „Takový přehled o vedoucích mé katedry nemám ani já.“

„Taky jsem věděla houby, ale abych nekoupila úplnou pitomost, přečetla jsem si autorův medailonek. Ta knížka vyšla v univerzitním malonákladu, a navíc posmrtně, takže se to nebáli napsat natvrdo,“ mrkla na ni Karmína. „A podle razítka tenhle výtisk vyřadili přímo z univerzitní knihovny.“

Elenis zvědavě otočila na první stránku, pak chvíli listovala a ukázala Karmíně ilustraci na straně dvacet jedna.

„Pár bazilišků zapřažený do vodních saní. Slouží jako doprava mezi dvěma nejbližšími ostrůvky Bazilkova souostroví. Myslíš, že nějaká potvora může takhle běžet po vodě, tím spíš po živé vodě?“

„Ty pochybovačko! Zajdi na přednášku k Lovci a nebudeš stačit zírat, na co všechno se některý potvory dokážou adaptovat. Panu autorovi sice nakonec přeskočilo, ale zrovna tohle bych mu věřila. Že se pak dal k mimořádným, to mohlo být klidně vyvolané nějakým extra silným zážitkem, který se mu přihodil na cestách.“

No jo, ale co se dostavilo dřív, soupis pamětí, nebo to šílenství? zadumala se v duchu Elenis. Staré cestopisy zbožňovala, jenže u spousty z nich bylo velmi ošemetné rozlišit, jak moc a kde si autorova fantazie přidala. Informace z nich se pak bezděčně připlétaly mezi ověřené zeměpisné údaje a u zkoušek zaváněly nebezpečím ostudy. Elenis podobnému čtivu samozřejmě neměla sílu odolat a už vůbec nechtěla před Karmínou vypadat nevděčně, takže nahlas usoudila: „No, bez čtení pod lavicí ten letošní úvod do pokročilých technik rafinace červího mazu asi nepřežiju. Díky moc – a tady máš oplátkou něco od našich.“

„Paráda,“ nadchla se Karmína nad sadou vábniček vyrobených z kostí, dřeva a paroží.

„Táta říkal, že si nemusím pamatovat, která co přesně vábí, protože ty na to určitě přijdeš,“ mrkla na ni Elenis. „A máma ti tradičně posílá šálu,

rukavice a ponožky z ovčí vlny; má totiž utkvělou představu, jak někde na čekané mrzneš.“

„Vaši jsou fakt moc hodní,“ řekla s nepatrným náznakem lítosti Karmína.
„Až jim budeš psát, tak že zdravím a moc jim děkuju.“

2.

MRTVÝ V MAZU

Druhý školní den si Elenis sice přivstala, ale měla v plánu přežít jen jednu dvouhodinovku, vydrancovat knihovnu v oddělení s cestopisy a pak se vytrátit. Přece jen se jí mozek po prázdninách rozcházel pomalu a dost neochotně. Posluchárnu už měla na dohled, když se jí do paže zaryla pětice nehtů v odstínu červánkově rudé. Vzápětí už ji Karmína spiklenecky táhla do výklenku u okna.

„Ať se hrneš na jakoukoli nezáživnou hodinu, nabízím ti možnost záchrany.“

Elenis čekal zeměpis známého světa, který byl docela k užitku, takže se začala chabě bránit.

„Ale já...“

„Neblázni, ráno vyšel Věstník hlídky,“ mávla před ní Karmína tenoučkým plátkem.

Tirerathský Věstník nebyl jako většina ostatních periodik, která vycházela každý den, přetékala inzercemi na zkrášlovací přípravky a věnovala se převážně drbům. Tiskli ho jen tehdy, když se přihodilo něco mimořádného, a hlídka v něm obvykle vyzývala obyvatele města k součinnosti při vyšetřování.

„Po dlouhé době zase nějaká vražda,“ zahlásila Karmína a oči se jí leskly vzrušením.

„Páni,“ vydechla Elenis, když přelétla prvních pár řádků. Oznamovaly, že tělo bylo nalezeno v kontejneru surového červího mazu, který po dalším zpracování sloužil k údržbě kolejí lokoparolodních tratí. „Doufám, že se v tom ten chudák neutopil.“

„Prosím tě,“ protočila oči Karmína. „Nejdřív si to laskavě dočti.“

„Popis oběti: muž ve věku asi sedmnácti let, hnědé vlasy, modré oči. Příčina smrti: bodná rána na krku. Zvláštní znamení: na čele mrtvého byla objevena Vrahotepcova pečeť. Po dobu dvou dnů bude tělo v ranních až odpoledních hodinách vystaveno na Popravčím plácku a tímto městská hlídka vyzývá obyvatele, aby se podíleli na jeho identifikaci,“ předčítala nahlas Elenis.

„Hustý, co?“ řekla Karmína. „A po těch školních trestech, co jsem si vytrpěla, ti můžu zaručit, že kvůli tomu mazu budou traťáři pěkně naštvaní; těžaři nám nedají nic lacino, i když jsou to jenom výměšky pitomých červů, a takhle znehodnotit celý kontejner... Tohle jim snad Vrahotepec musel udělat naschvál.“

Elenis se otrásla. Vrahotepec. Záhadný lovec vrahů, jehož totožnost dosud nikdo nedokázal odhalit. Celé Tir Erath, snad až na zahanbenou městskou hlídku, si zvyklo na jeho spravedlnost spoléhat, ale ona nějak nemohla uvěřit tomu, že by kluk v jejím věku někoho jen tak zabil.

„Nezajdeme místo školy na Šibeník?“ navrhla Karmína, kterou otázka viny a trestu očividně nijak zvlášť netrápila. „Třeba ho některá z nás pozná.“

„Moc dobře víš, že nikam chodit nemusíme,“ podívala se na ni vyčítavě Elenis a obrátila list. Na druhé straně byla pečlivě vyvedená podobizna mrtvého. „A já ho našťestí neznám.“

„Prosím tě. Ty bys věřila tomu, co nějaký hromotluk z hlídky načmáral kopytem, z kterého obyčejně pouští meč jenom proto, aby se poškrábal na zadku?“

Ne že by to byl nějaký skvělý argument, ale jako vždycky Karmíně nedalo příliš práce Elenis svou morbidní zvědavostí nakazit.

Popravčí plácek, všemi svorně přezdívaný Šibeník, stál na malém návrší nedaleko kasáren městské hlídky. Vrchním velitelem strážců pořádku byl všetečný a neoblíbený Mandur, který si prisvojil také nevďěčnou funkci hlavního vyšetřovatele. Co do efektivity i popularity za Vrahotepcem značně zaostával, ale ani jeho největší kritici mu nedokázali upřít podíl na tom, že se ve městě daří udržovat pořádek.

Popraviště už dávno nebylo nijak zvlášť vytiženým místem a časem se na nevyužitém prostranství začaly konat trhy, které jen velmi zřídka ustupovaly jeho původnímu účelu. Pár podnikavců, mezi nimi i znuděný městský kat, si navzdory nařízení hlídky otevřelo stánky se suvenýry a občerstvením. Dobře si spočítali, že dnes se jim pokuta vyplátí.

Kde se v nás ta zvrácenost bere? přemítala Elenis při pohledu na zástup, který před pláckem utěšeně rostl. Většinu z těchto čumilů sem v první řadě přivádělo škodolibé potěšení z toho, jak hlídka selhává při dopadení muže, který se tím, že odstraňoval zločince, sám vypracoval v nejhoršího sériového vraha městských dějin. Předbíhali a strkali se v dychtivé touze prohlédnout si důkaz, aniž by sebeběmín zapochybovali o tom, že mladík vystavený na místě pranýře je zavražděný vrah.

Když Elenis s Karmínou postoupily v řadě a dostaly se blíž, všimly si, že se hlídka s vyprošťováním příliš nenamáhal; prostě kontejner seřízli a odstranili část mazu tak, aby z něj hlava čouhala ven. Tělo hlídali dva ozbrojení muži v uniformách a dohlíželi na to, aby nedocházelo k zbytečným prodlevám. Tvářili se nerudně a přísně, i když strohý dojem občas narušili znuděným zívnutím.

„Zmiz už, babo jedna slepá,“ odháněl jeden z nich stařenku, která na mrtvého mžourala z takové blízkosti, že do něj div neryla nosem. „Nemáš na návsí o čem klevetit?“

„Takový mladý panáček, a už vraždil! Kam to naše město spěje,“ zalamentovala babka a belhala se pryč.

Karmína po nabručeném strážném blýskla rudě orámovaným úsměvem a hrnula se na její místo.

Elenis ji zdráhavě následovala a s obavou pohlédla na strnulou, nevýraznou chlapeckou tvář. Měla dojem, že podoba otištěná ve Věstníku byla věrná tak akorát, aby si nikdo nemohl být tak docela jistý a musel se jít přesvědčit na vlastní oči. Která vyděšená matka nebo možná dívka ho na ní asi poznala?

Karmína odtrhla oči od rány na krku a zavěťřila. Obličej mrtvého byl pečlivě očištěný a potřený tinkturou z aksamitníku, odpuzující mouchy. Určitě obsahovala i něco, co zpomalovalo rozklad, ale ona nebyla zas tak zdatná bylinkářka, aby odhalila všechny složky použité směsi. Začala si prohlížet

dvě ranky na čele v místech, kam Vrahotepec připíchl – nebo možná spíš přitloukl – svou vyhlášenou pečeť.

„Poznáváte ho, děvčata?“ ozval se jeden z hlídačů.

„Ehm...“

„Takže ne. V tom případě se laskavě pohněte, žádné zvědavé očumování.“

„Když já si nemůžu vzpomenout, jestli jsem ho už někde...“ začala Karmína.

„Každého, kdo bude zbytečně okounět, Mandur nařídil zavřít do chládku. Myslíš, že by sis tam vzpomněla?“ setřel ji ten, který předtím vyprovodil babku.

„My už jdeme,“ vyhrkla Elenis a odtáhla Karmínu dřív, než si stihla usmyslet, že podívat se do vězení by vlastně mohl být docela zajímavý zážitek.

„Elenis, ty vždycky moc rychle vyměkneš,“ vyčetla jí Karmína. „Fakt věříš, že by se mě některý z těch dvou lenochů obtěžoval zatýkat?“

„Mně připadá, že to berou docela vážně,“ namítla Elenis. „A varuju tě – žádné čisté ponožky ti do vězení nosit nebudu.“

„Někdy tě budu muset poučit o povinnostech nejlepších kámošek,“ odtušila pobaveně Karmína. „Ale jinak máš asi pravdu; a mě právě napadlo něco přínosnějšího. Jedinou slabinou toho plánu je, že při něm budeš muset vylézt na strom.“

„Umím lézt po stromech,“ ohradila se Elenis. „Když mám chuť na to, co na nich roste, nebo nějaký jiný dobrý důvod.“ Jako holka z venkova nepochybovala o tom, že tohle zvládá mnohem líp než nějaká městská slečinka.

Karmína kývla směrem k mohutnému dubu s mírně nakloněným kmenem a silnou větví příhodně rostlou tak, aby se zemí svírala nápadně šibeniční úhel.

„Odtud budeme mít jako na dlani, jak městská hlídka pracuje.“

„Popravčí dub?“ řekla Elenis nevěřicně. „Tobě vážně není nic blbý, co?“

„Prosím tě, v Tir Erath se odjakživa stíná, takže na tom stromě v životě nikdo nevisel. A ty dvě lípy mají moc hustou korunu, přes samé listí bysme nic neviděly.“

„Jestli mě z té větve stáhnou za nohu a od vlečou do vězení...“

„Elenis, buď tak hodná a nad vším tolik nepřemýšlej. Jestli nechceš být podezřelá, chovej se jako bláznivá pubertčka; každé včetně mě to od tebe totiž očekává. Takže se začni hihňat a mazej se vydrápat na ten strom.“

„Dostávám chuť na ty perníčky s šibeniční tematikou,“ povzdychla si Elenis s očima upřenýma na nejbližší stánek. Už celou věčnost vysedávala obkročmo na větvi a neměla na práci nic lepšího než odevzdaně klimbat nohama. „A vůbec, nikdo nám nespokne zvrácené puberťačky, když tady prosedíme na čekané celý den.“

„Všimla sis, že se ti dva protivové na stráži vyměnili?“ přešla její stížnosti Karmína.

„Ani ne,“ zabručela Elenis a znuděně se položila na tlustou větev. „Ale tu krátkou pracovní dobu jim začínám docela závidět.“

„Příště podnikneme něco, u čeho budu trpět zase já,“ slíbila Karmína. „A abys věděla, mám dojem, že městská hlídka není zase tak marná, jak to na první pohled vypadá. Ti dva u mrtvého se nejspíš střídají tak často, aby těm v řadě vydrželi zírat do ksichtů jako ostržiti. Určitě ho pozná mnohem víc lidí, než kolik se jim dobrovolně přihlásí. A kolem krouží přinejmenším pět jejich kumpánů, co nechali uniformy doma, aby mohli každého podezřelého nenápadně vyhmátnout a sbalit. Možná čekají, že se ukáže Vrahotepec osobně.“

„Myslíš, že se přišel pokochat pocitem dobře odvedené práce a okouní někde v davu?“ ošila se nad tou představou Elenis.

„No, je to šilenej génius, tak proč by ne? Klidně se může krčit někde nad náma na stromě.“

Elenis chtěla něco namítnout, ale Karmína sykla: „Někdo sem jde!“

Přímo pod dub se připotácel dlouhovlasý mladík, roztřesený a bledý, jako kdyby těsně vedle něj sáhla smrt. Opřel se o kmen, aby se zhluboka vydýchal, a pak si to rozmyslel a raději se vyzvracel.

„Proč sem lezeš, když na to nemáš žaludek?“ křikla na něj shora Karmína.

Kluk zvedl hlavu, otřel si pusu a něco zahuhlal.

Nejspíš, ty krávo jedna pitomá, usoudila Elenis. Sledovala, jak se jeho vytáhlá postava prodírá skrz plácek a míří k tenké stružce těch, kteří z Šibeníku proudili směrem k Nádražní čtvrti.

„Hm,“ vydala ze sebe Karmína a tvářila se zaujatě. „Vypadal jako nanicovatej trouba se slabou náturou, ale možná se pod tou nevábnou hromádkou skrývá něco víc.“

„Asi ti nerozumím.“

„No, mohl mít tak sedmnáct a byl zeleněj přesně jako někdo, kdo právě zjistil, že kamarádí s mrtvolou. Podívej, jak se rozhlíží. Jako kdyby čekal, že ho někdo sebere.“

„Nechceš ted' ale navrhnout...“

„Lez dolů, honem,“ popoháněla Elenis Karmína. „A bacha, ať do toho nešlápneš.“

Veškeré Elenisiny naděje, že její lovecká kamarádka co nevidět ztratí stopu, se postupně rozplývaly.

„Můžeš mi říct jediný dobrý důvod, proč ho sledujeme?“ zlobila se, když prošly širokou Východní třídou.

„Je to přece zábava, ne?“ podivila se nad tou otázkou Karmína.

„A největší legrace bude, až nás zavede do nějaké temné, slepé uličky a tam nás zmlátí,“ odsekla Elenis a kradmo se rozhlížela. Neušlo jí, že okolní ulice vypadají čím dál zpustleji. „Trefíš vůbec zpátky?“

„Jasně že jo. Proč myslíš, že s sebou беру hledačku cest?“ uculila se Karmína.

„Určitě proto, aby tě včas upozornila, že jsme se ocitly v Zapadlé čtvrti. Není ti divné, že hlídka nechala v klidu odejít někoho, kdo míří zrovna sem?“

Karmína neodpověděla. Ulice se odbočkou zalomila doprava, a tak zpomalila a obezřetně vykoukla za roh. Mohl by si tam na ně počíhat.

„Krucí. Je fuč, hajzlík jeden.“ Vpadla mezi zanedbané, až na výjimky neomítnuté domky a začala se pít po nějaké stopě.

Elenis se vůbec nechtělo od křižovatky vzdalovat. Ta úzká, podezřele liduprázdná ulička se jí ani trochu nelíbila. *Někdo nám určitě vynadá*, pomyslela si při pohledu na Karmínu, která drze slídila u zápraží. Nakoukla i do sudu na dešťovou vodu a přehnula se přes zídku ode dvora, jestli se za ní někdo neschovává.

„Nemyslíš, že už to stačilo?“ sykla Elenis dopáleně. „Ten kluk tady určitě někde bydlí a bud' to nás má úplně v paži, nebo se nám za záclonou směje.“

„Přínejmenším to tady dobře zná,“ napůl souhlasila Karmína. Zaměřila svůj pátravý pohled na kamenný oblouk klenoucí se mezi dvěma domy a zvažovala lákavou možnost porozhlédnout se po střechách.

„Čekal bych, že vás Lovec učí, abyste se při sledování taky občas ohlédly,“ ozvalo se za nimi.

Karmína nadskočila a prudce se obrátila. Elenis hlasitě vyjekla, škobrtla o dláždění a málem se jí složila do náruče. Obě civěly na muže s odznakem velitele hlídky na prsou, doprovázeného dvěma pochůzkáři a vodičem, který na pevném koženém postroji držel štíhlou, uhlově černou stopařskou chiméru.

„Ještě před chvilkou za náma nikdo nebyl. Museli jste se plížit jak smrtka v papučích,“ odsekla Karmína.

Elenis se před přísným výrazem velitele celá příkrčila a vyslala k ní varovný pohled. Nezdálo se však, že by její kamarádka hrozba vyšetřování hlídkou nějak trápila. S dychtivým výrazem milovnice všemožných potvor hleděla na zvíře a nejspíš si představovala, jak si ho hladí.

Vodič si všiml Karmínina zájmu, pousmál se a poškrábal chiméru za uchem.

„Ta je opravdu parádní,“ vydechla Karmína. Ještě nikdy neviděla stopařskou chiméru takhle zblízka. Chiméry byly druhově nesmírně rozmanité a patřily k tvorům s největším magickým potenciálem, pro který čarodějové neustále hledali nové způsoby využití. Tato připomínala přerostlou kočku se zakulacenými ušima, obrovským čenichem a dlouhatánským ocasem. Šlo o vzácný druh, v Tir Erath povolený vlastnit výhradně městskou hlídkou. Obratné a se zatahovacími drápy, a přitom věrné a s výborným čichem svou kořist s přehledem vystopovaly i na střeše. Ne nadarmo se jim říkalo kočkopsi. Štěstím pobudů byla jejich svéhlavost a lenost, s jakou zvládly umíněně prospat celý pracovní den.

„Že bych vám ji na chvíli půjčil, co říkáš?“ nabídl jí ironicky velitel. „Klid’te se odtud, a fofrem! Mandurovi už s tou vaší pitomou hrou začíná docházet trpělivost a s trochou štěstí ho brzo přesvědčím, aby v chládku nechal vyhradit místo na pár studentských cel.“

Hrou? Karmína okamžitě zavěťřila. O čem to krucinál mluvil? Zapomněla na chiméru a začala přemýšlet, jak z velitele vytáhnout víc.

Zpoza rohu se tichounce vynořil pátý chlap. Rozložitý, s načechranou čupřinou světlých vlasů. Karmína vykulila oči. Tarkil Endeir, Lovcův první asistent, k nim svižně došel, vyměnil si pohled s vodičem, přeměřil si velitele hlídky a pak se zadíval na zvíře, které se elegantně protáhlo a mrsklo dlouhým ocasem, jako by se před ním chtělo předvést.

„Čest službě, pánové. Jak to čmuchá starýmu Fousovi?“ zeptal se Tarkil konverzačním tónem, i když mu bylo jasné, že s tímto velitelem hlídky, Evarnem Svernem, moc nepořídí.

Vodič se lehce pousmál; očividně se s Tarkilem dobře znali. „Fous je pro dnešek ve výslužbě; však víš, jak to u stopařů chodí. Tomuhle říkáme Zařátek drápek.“

Velitel se zamračil a rezolutně jejich kamarádskému tlachání učinil přítrž.

„Jak už jsem naznačil tuhle slečnám, Endeire, Mandur toho začíná mít dost,“ zopakoval. „Vyříd' všem, kdo v tom jedou, že brzo přijde rozkaz brát je obuškem. A my, kdo věříme v předvídavost, na něj možná ani nebudeme čekat. Ted' zmizte a nechte nás dělat svou práci, nebo vás všechny tři strčím přes noc do cely po chlapovi s agresivním průjmem.“

„Ten byl ale protivnej,“ odfrkla si Karmína, když je mlčenlivý Tarkil vyprovodil hlídce z dohledu. „Mimo univerzitní pozemky nemůžeme dostat školní trest,“ dodala preventivně.

„Upřímně, kdyby mě nechtěl zašít taky, jednu noc v zadržovací cele bych mu pro vás klidně doporučil,“ odtušil Lovcův asistent.

„A co jsme vlastně provedly? O jaké hře to mluvil? Vy chcete chytit Vrahotepce? Ví o tom Lovec?“ páčila o překot Karmína.

Tarkil ji zpražil zlověstným pohledem.

„Obě byste měly vědět, že když se objeví hlídka se stopařskou chimérou, jdou veškeré žerty stranou. Tyhle líné potvory se vodiči nenamáhají tahat z pelechu pro nic za nic. Nebudeme si tady navzájem vysvětlovat, proč a jak jsme se všichni ocitli zrovna tady, ale jedno vám povím. To, že si Vrahotepce bere do parády výhradně vrahy, je sice rozšířená představa, ale jistě se to neví. Až vás příště zase napadne vyrazit do pochybné čtvrti, zkuste si to připomenout.“

Lovcův asistent je ještě hodný kus cesty doprovodil, ale Karmína už z něj nedokázala vypáčit nic víc než to nejasné varování.

3.

KLUB KOČEK

Vybavená podlaviční četbou od Karmíny se Elenis loudala do školy a už zdálky se mračila na univerzitní znak, který se vyjímal nad dvoukřídlými vstupními dveřmi. Tři propojené kruhy symbolizovaly prolínající se oblasti zájmu katedry magických řemesel, loveckých umění a katedry cest a objevů. Lovci měli ve znaku chiméru obdařenou lví, dračí, kozí a hadí hlavou; fantastický druh, zatím doložený jen z obrazů a mýtů. Symbol čarodějů kladl důraz na řemeslnou zručnost a odrazoval nešiky dlouhými prsty, drcenými mezi ozubenými koly složitého mechanismu. Hlavní náplň studia objevitelů měly znázorňovat dva dalekohledy, zkřížené na pozadí prastaré mapy neznámého kontinentu.

Že na tu ženskou nespadne, když se promenáduje pod ním, pomyslela si Elenis.

Šeptalo se, že hlavním důvodem, proč se Lovec s Arcimágem ještě nesmluvili a neodhodlali současnou Paní cest nahradit někým přijatelnějším, byla štedrá přízeň záhadného Mecenáše, kterou Univerzitě dokázala zajistit. Jenže Elenis nesešlo na tom, že se s jeho přispěním dočkalo rekonstrukce celé obytné křídlo a většina učeben. Radši by se smířila s plísni v umývárně a omítkou za krkem, jen aby si studium aspoň trochu užila. Už tak bylo dost špatné, že na rozdíl od lovců a čarodějů, kde uchazeči u náročných přijímaček nezřídka přišli i k úrazu, k objevitelům vzali skoro každého. Ještě mnohem horší ovšem bylo, že se prakticky žádné objevování ani cestování nekonalo. Elenis, která podobně jako většina ostatních na Univerzitě studovala od patnácti, vydržela dva roky doufat, že si odbude nudné základy a náplň studia se zázračně zlepší. Jenže teď je ve třetáku, na jaře ji čeká bakalářská zkouška a už nepochybuje

o tom, že pod vedením současné Paní cest budou absolventi odsouzení leda tak ke kreslířství map, organizování výletů nebo návrhářství dlažeb.

Aspoň si dneska to nejhorší odbudu už ráno, utěšovala se, když se v posluchárně svezla do jedné ze zadních lavic. Úvodní přednášku z historie lokoparolodní dopravy nevydržela poslouchat ani čtvrt hodiny. Práce u traťářů určitě bude jednou z oblastí, kde absolventi její katedry najdou uplatnění, ale ona se rozhodně nehodlá rýpat v červím mazu a natírat jím koleje. S tou myšlenkou si pod lavicí demonstrativně otevřela cestopis od Karmíny.

„Elenis? Co kdyby sis na zítřek připravila referát?“

Elenis sebou škubla a trhla hlavou vzhůru. Paní cest opustila své obvyklé místo u tabule a s nepříjemným úsměvem na rtech se zhmotnila jen kousek od ní. Byla to docela hezká žena, i když se na její postavě už začínala podepisovat přílišná nečinnost.

„Na zítřek?“ zopakovala Elenis překvapeně.

„Ovšem. Přednáška tě očividně nudí, takže asi budeš se znalostmi značně napřed. Nebo by sis ho chtěla odbýt už po obědě?“

„Zítřek bude stačit,“ zabručela Elenis mrzutě.

A víš co? pomyslela si na konci hodiny, posedlá odvetným duchem. Já si připravím zrovna ten Karmínin cestopis, aspoň rozvířím nějakou zajímavou debatu.

Odpolední přednášku Elenis vynechala, a než se setmělo, už měla nahrubo sepsaný výcuc z knihy. Do půlnoci ho vypilovala a poprvé za hodně dlouhou dobu se na nějakou hodinu zase docela těšila.

Výkon podala jednoznačně skvělý, suverénní a zapálený. Kdykoli to šlo, doplnila údaje odkazy a citacemi z jiné literatury. Referát se tak zvrhl v rozsáhlou rešerši na téma objevů starých univerzitních výprav brázdících Moře živé vody v dobách před Ztracenou expedicí a navigovaných pověstným Rogenovým okem. Elenis se mohla spolehnout, že už jen zmínka o něm Paní cest spolehlivě nadzvedne – šlo o nejsilnější ze všech známých pátracích krystalů a ty na katedře objevitelů už několik let vévodily seznamu zakázaných předmětů. Čerpala i z dochovaných starých map, kde byly uvnitř modré pustiny Moře živé vody zakresleny roztroušené ostrůvky

a svými lákavými názvy (jako Ostrov chimér nebo Oblast skalních hnízd vyhledávaných draky) neodolatelně dráždily její představivost. Některým studentům mohly vypadnout oči, jiní se v lavicích kroutili a ušklíbali a občas se některý nepokrytě zasmál.

„Prosím, máte prostor k připomínkám a dotazům, než se vyjádřím sama,“ vyzvala Paní cest celou posluchárnu, když Elenis skončila. Její medový tón nevěstil nic dobrého.

„Dva ještěři, co táhnou po vodě sáně? Jak by to mohlo fungovat?“ vybafl bez přihlášení jeden student ze zadní lavice.

„Tak například, pokud by měli plovací blány a pod nimi vzduchové kapsy, při správné technice běhu by se mohli i na obyčejné vodě nějakou dobu udržet,“ vysvětlovala Elenis na základě vlastních debat s Karmínou, která jí ochotně pomáhala pochybnosti okolo různých cizokrajných potvor objasnit. „Navíc, mluvíme o živé vodě, a podle autora je tedy možné, že se prostě odrážejí z hřbetů a hlav toho, co se prostému oku jeví jako vlnky čeřící vodní hladinu.“

Většina posluchárny hlasitě vyprskla.

„Najde se mezi vámi někdo, kdo by Elenis dokázal objasnit, proč byly Ap-tenovy spisy na mou vlastní žádost vyřazeny ze zdejší knihovny?“ vybízela posluchače Paní cest. O slovo se přihlásila její oblíbenkyně Merilen.

„Jakékoli technické rozborry jsou bezpředmětné, protože se nejedná o seriózní literaturu, ale fantastický cestopis, sepsaný jedním z nepřiliš šťastně zvolených Pánů cest. Krátce po svém odvolání byl zbaven svéprávnosti a dožil v péči rodiny, která si najala asistentku s praxí v péči o choromyslné. Stejně tak by nám Elenis mohla číst ukázky z knížky pohádek.“

Šprtku Merilen vyjma Paní cest neměl nikdo příliš rád, ale knížkou pohádek se smíchem zviklala i těch pár studentů, kteří ještě váhali.

„Můžeš si sednout, Elenis. Snad tě ta nedostatečná hned na začátku roku správně namotivuje,“ zavrtěla učitelka hlavou.

„Ted’ se s vaším dovolením vyjádřím k jakýmkoli pokusům zavést téma výuky takzvaně dobrodružným směrem. Každý z Pánů cest, kteří kdy působili na této škole, učil podle svých vlastních priorit a oblastí nadání. Mým oborem je zejména praktické průvodcovství na cestách a labyrinty všeho druhu. Nezní to samozřejmě tak lákavě jako schopnost vidět za vzdálené

obzory – ta je mimochodem zcela výjimečná i s pomocí těch nejsilnějších artefaktů, nehledě na to, že ji doprovází značné riziko. Z hlediska budoucího uplatnění absolventů je náplň studia, kterou vám předkládám já, mnohem blíží k praxi, s níž se budete potýkat. Dále pak takzvané období velkých objevů je částí historie, ke které se Univerzita staví velmi rezervovaně. Již mí předchůdci se usnesli, že existence čehokoli zakresleného na starých mapách za šelfovým lemem Moře živé vody je z dnešního pohledu sporná a prakticky neověřitelná. V čtení fantastických cestopisů vám pochopitelně nijak nebráním, jen se o nich prosím nesnažte referovat během mé výuky. To mi připomíná – po skončení hodiny se za mnou ještě zastav, Elenis.“

S tím se Paní cest vrátila k učivu a rozruch v posluchárně pomalu utonul v monotónním popisu metod posuzování kvality výměšků těžařských červů.

Kašlu na zápočet za docházku, rozhodla se Elenis. Už od druháku na spoustu předmětů nechodila a radši obětovala část kapesného, aby si posháněla zápisky a naučila se na písemný test. Ve svém rozhodnutí se jen utvrdila, když její soused zleva, který hlasitě dospával po nějakém nočním tahu, udeřil čelem o lavici, až to zadunělo. Ne že by za chrápání při výuce vyfasoval referát, *ona* ho ani nenapomenula! Aspoň že na konci hodiny zkazila náladu všem – do příštích praktik si měli nastudovat podrobný postup rozboru červího mazu, který vypadal dost odpudivě už na papíře.

Elenis si počkala, až se všichni ostatní vyhrnou z posluchárny ven, a neochotně se přiloudala ke katedře.

„Ještě jedno takové vystoupení, které bude podrývat mou autoritu, a využiju své pravomoci tě ze studií vyloučit,“ sdělila jí Paní cest. „Očividně by ti víc vyhovovalo akademické zaměření našich rivalů v Éonu. Bohužel nemám nejmenší důvod předpokládat, že by tamní Rektor udělil studijní výjimku zrovna tobě.“

Elenis se tvářila jako kakabus, když se srazila s Karmínou, nadšenou z Lovcova rozepnutého knoflíku u košile a krátkého výkladu o dragostách.

„Oběd?“ drcla do ní Karmína. „Letos trochu se zpožděním, ale ode dneška je otevřená menza. Zvu tě na talíř potenciální smrti.“

Všichni studenti věděli, že univerzitní kuchař je bývalý nájemný travič, který si v menze odpykává trest. Jako náročný labužník vždycky kladl velký důraz na to, aby poslední jídlo bylo zároveň tím nejlepším. Když na něj přišli, vlivní přátelé v městské radě mu zachránili krk a postavili ho před výzvu – vařit požitelné z levných surovin, dostupných pro univerzitní jídelnu. A on to dokázal. Dokonce i poté, co se jeho minulost provalila, proudili studenti na obědy ve velkém. A jak se zdálo, dokázal nějak obměkčit i jinak neúprosného Vrahotepece...

Dobré jídlo a Karmíniny nevybíravé poznámky na adresu Paní cest Elenis trochu zvedly náladu. Nejvíc ovšem pookřála, když Karmína podotkla, že by svou budoucí kvalifikaci mohla opřít i o znalosti získané mimo školní osnovy.

„Nejradši bych se věnovala studiu hvězd tak, jak ho vyučují v Éonu,“ posteskla si Elenis. „Jejich největší observatoř je vybudovaná vysoko v horách, a město prý dokonce vydalo dekret, který přísně zakazuje osídlení přilehlých oblastí. Zatímco u nás najdeš jediný pořádný dalekohled na Hlavním náměstí vedle kýčovitě nasvíceného kovového monstra.“

„No počkej... A jaký ti absolventi mají praktický uplatnění? Sestavují pověřivějším lidem horoskopy?“

„No dovol,“ urazila se Elenis. „I když... většina z nich nejspíš jo.“

„Hm. Nějaký další přání bys tam neměla? Já třeba chodím do Zapadlý čtvrti likvidovat krysatce. Je to docela vzrušo a ještě jsem užitečná.“

„Já... ještě o tom popřemýšlím.“

„Jasnačka,“ souhlasila Karmína a nacpala si do pusy poslední sousto meníčka. „Je to génius, co? Polévka z hlodavců pochytaných na půdě, bahenní vepř na kmíně a salát z podzimního plevelu – ty přísady, to je katastrofa, a on z nich dostane takovou chuť!“

Za jejími zády studenty od napodobování mistra varoval velký nápis: TOHLETO DOMA NEZKOUŠEJTE!

„Já bych byla radši, kdyby tam to složení nepsal,“ zazubila se Elenis nad prázdným talířem. „Co podnikneme večer? Na mostě přes řeku otevřeli novou kavárnu, nezajdeme ji omrknout?“

„Promiň, dneska nemůžu, mám v plánu něco extra,“ uculila se potutelně Karmína. „Ale klidně se přidej, jestli chceš. Můžeme se srazit v osm u stalagmitu v Úzké čtvrti.“

„Tak fajn,“ souhlasila Elenis. Večery byly ještě pořád docela teplé a Úzká čtvrť se svými křivolakými uličkami a schodišti, lucernami, zděnými oblouky a ozdobnými chrliči patřila k nejkrásnějším částem města.

Než odbila osmá, obě se potkaly u mohutného stalagmitu, který zdejší měšťané nechali dopravit ze vzdálených jeskyní a postavit doprostřed kašny na malém náměstíčku, aby tu pomalu podléhal povětrnostním vlivům.

„Tak co je v plánu?“ vyzvídala Elenis.

„Můžeš hádat cestou,“ mrkla na ni Karmína a vydala se jednou z úzkých uliček. Elenis se jí držela po boku (kde to nešlo, tak v patách), nakukovala do osvětlených oken, podezíravě sledovala temné výklenky a obezřetně šilhala po rozšklebených siluetách chrličů.

„To je značka studentských spolků,“ řekla překvapeně, když se Karmína zastavila u dveří označených symbolem vzpínajícího se jednorožce se sedlem na hřbetě. „Nevěděla jsem, že v nějakém jsi.“

„Taky že ne. Ale dostala jsem pozvání a moc by mě zajímalo, co mi nabídne.“

Karmína zabouchala a za dveřmi se ozvalo: „Jak se pozná krouživec levotočivý od pravotočivého?“

„Heslo těch, co měly tu čest absolvovat červí trest,“ pošeptala Karmína Elenis. Naklonila se ke dveřím a odpověděla: „Pravidlem pravé ruky. Pokud palec směřuje k hlavě a prsty pravé ruky kopírují směr závitů, je ta mrcha pravotočivá.“ *Největší potíží je poznat, který z těch dvou pitomých konců je hlava,* dodala v duchu.

Dvířka se otevřela a obě se protáhly dovnitř. Vrátná dívčina se překvapeně podívala na Elenis.

„Tvou kamarádku jsme nezvaly.“

„Vysvětlím to tvým nadřízeným, drahá dveřnice,“ odpálkovala ji Karmína.

„Jsem Myrinell,“ zakabonila se zlatovláska s rudými proužky v ofině. „A ano, to tedy vysvětlíš.“

Myrinell je vedla pár kroků předsínkou, odhrnula hustý korálkový závěs a pustila je dál, do útulné klubovny osvětlené až na jediný výklenek, oddělený dalším závěsem.

Elenis bylo jasné, že se ocitla v doupěti nějakého loveckého spolku. Stěny pokrývaly trofeje kouzelných tvorů, stránky z bestiářů a visela tu i tapiserie s bílým jednorožcem. Na druhou stranu tu bylo podezřele moc zrcadel, hřebů a zkrášlovacích lahviček.

Z pohovky se zvedla trojice dokonale upravených dívek a za vydatného vrtnění zadků jim vyšla vstříc.

„Ziro, přivedla si kamarádku bez tvého svolení,“ žalovala Myrinell.

„To vidím,“ opáčila černovláška, která stála uprostřed. „Rianet,“ vyslovila Karmínino skutečné jméno, „naše pozvání platilo jen pro tebe.“ Prohlédla si Elenis od hlavy až k patě. „Tvá kamarádka je pro náš klub příliš obyčejná. A ani nepatří k lovcům.“

V tu chvíli Elenis došlo, s kým má tu čest. Ocitla se mezi členkami Lovcova fanklubu – dívkami z nejbohatších městských rodin, které si mohly dovolit chodit na kosmetiku k Rudé čarodějce, podobně jako Karmína.

„K lovcům možná nepatří, ale kdyby se namáhala používat šminky, strčila by vás do kapsy,“ utřela Ziru Karmína a bez rozpaků začala slídit po místnosti.

„O tom pochybuju,“ zamračila se černovláška. „A být sebou, ty drzosti si odpustím. Už tak mě stálo velké úsilí prosadit tvou žádost o členství.“

„Vážně? A já si přitom vůbec nevzpomínám, že bych se tě prosila,“ pokrčila Karmína rameny. „Světelné orgány hlubinných ryb,“ hvízdla po ohledání lampiček. „Stylové.“

Nezdálo se, že by ta pochvala Ziru a ostatní kdovíjak potěšila, a Elenis se začala prozíravě přesunovat směrem k východu. Ačkoli na to nevypadaly, většina z nich se nejspíš uměla obstojně prát, a ona o žádné vyřizování účtů mezi nimi rozhodně nestála.

„Tam ne!“ vyštěkly všechny zaráz, když se Karmína natáhla po korálkovém závěsu. „Za ten závěs nesmíš, dokud nejsi členkou.“

„Tak pardon.“ Karmína poodešla k pohovce a udělala si pohodlí mezi polštáři. „Třesu se zvědavostí na vaši nabídku.“

„Říkala jsem ti, že zvát ji mezi nás je hloupost, Ziro,“ procedila jedna z dívek skrz zaťaté zuby.

„Asi ano, ale přesto jí dám ještě šanci,“ usoudila předsedkyně Klubu koček. „Nabízím ti čestné členství, Rianet. Výměnou za relikvii, kterou vlastníš.“

„A to má být co?“ zvedla obočí Karmína.

„Lovcovy černé spodky, které máš zamčené ve skříňce číslo třicet pět.“

„Tak vy o nich víte? No, to teda bravo a blahopřeju,“ zasmála se Karmína.

„Ale bohužel, nemíním se o ně s nikým dělit, dokonce ani za členství v klubu.“

„Možná jsem se nevyjádřila dost jasně,“ usmála se jedovatě Zira. „Klub koček má dost členek na to, aby ti udělaly ze života krysí díru. Holka, která nezná vlastního fotra, by si měla tím spíš vážít, když jí někdo nabízí přátelství.“

Závěs se zavlnil a objevily se další tři Kočky. Elenis nevěřila vlastním očím. Opravdu si vjedou do vlasů kvůli pitomým spodkům, které Karmína nejspíš ani nevyprala, aby neztratily na ceně?

Její kamarádka vstala a přikrčila se. Jestli všechny členky klubu připomínaly elegantní kočky, Karmína se naježila jako navztekaný drak.

„Jo, bez fotra za zadkem se v noci po ulicích bojím. Proto nosím tohle!“

Nenápadné klubíčko v její dlani se rozbalo v dlouhý bič. Karmína ho významně protáhla mezi prsty a pak s ním demonstrativně švihla. Světlo na protější stěně prasklo.

„Drakoještěří kůže. Jednou se otře o vaše falešný úsměvy a ten kráter nezacelí ani Rudá čarodějka osobně s kýblem svýho nejdražšího pudru. A teď se taky vyjádřím jasně. Svou nabídku si strčte někam a laskavě nám uvolněte cestu ke dveřím. Vyprovodíme se samy.“

S bičem v pohotovosti a zády krytými stěnou se Karmína sunula k východu. Elenis postrkovala před sebou.

„Ještě malý varování,“ zasyčela skrz závěs. „Po mně si klidně jděte. Ale Elenis sem přišla pro moje vlastní škodolibý potěšení, a jestli zjistím, že si jí všímáte, počkám si na vás a zařídím vám všem parádní erozní tetování někde, kde ho nikdo nepřehlídne.“

„Tak za tenhle zážitek ti vážně děkuju,“ řekla našťavaně Elenis, když se ocitla na ulici a Karmína za Kočkami práskla dveřmi.